

Sygn. akt VI W 1584/16

RSOW 3274/A/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu VI Wydział Karny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Magdalena Buda-Chmielewska

Protokolant Natalia Kowalska

Przy udziale Komendy Powiatowej Policji w I. -----

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2017 roku sprawy

przeciwko **J. K. (1)**

imiona rodziców: J., M. z d. C.

urodzonemu (...) w I.

PESEL (...)

zamieszkałemu: ul. (...), (...)-(...) I.

obwinionemu o to, że:

W dniu 12 września 2016 roku około godz. 21:30 w I. na ul. (...) na drodze publicznej prowadził pojazd marki R. o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu,

tj. o czyny z art. 87 § 1 kw

orzeka

1. Obwinionego J. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 87 § 1 kw i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500,00 (pięciuset) złotych,
2. Na podstawie art. 87 § 3 kw orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii „B” na okres 10 (dziesięciu) miesięcy,
3. Na podstawie art. 29 § 4 kpw na poczet orzeczonego w punkcie drugim wyroku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 12.09.2016 r.,
4. Zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn.. akt VI W 1584/16

UZASADNIENIE

W dniu 12 września 2016 roku obwiniony J. K. (1) pojechał swoim samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) do baru (...) mieszczącego się w I. przy ul. (...). Tam spożył piwo 0,5 litra. Anonimowy rozmówca zadzwonił na

Komendę Powiatową Policji w I. celem poinformowania, że za chwilę spod baru (...) odjedzie samochodem obwiniony, który spożywał alkohol.

Patrol policji w składzie (...) po godz. 21.00 z polecenia dyżurnego KPP I. udali się w rejon przedmiotowego baru (...). Zobaczyli przedmiotowy pojazd, po czym wiedząc gdzie zamieszkuje obwiniony, udali się w okolice jego miejsca zamieszkania, tj. w rejon ul. (...) w I.. Tam zaparkowali pojazd i oczekiwali na obwinionego. Zobaczyli wtedy, że obwiniony swoim pojazdem wjeżdżając w ul. (...), skręcił nagle w lewo, w związku z czym pojechali za nim. Cały czas mieli go w zasięgu wzroku. Obwiniony jechał ul. (...) i widząc, że za nim jedzie radiowóz policyjny, zatrzymał się przy ul. (...) w I.. Siedział on za kierownicą. Nikogo innego w pojeździe tym nie było.

Od obwinionego wyczuwalna była woń alkoholu w związku z czym udano się z nim na Komisariat Policji, gdzie został poddany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu w wynikami I próba 0,25 mg/l, II próba- 0,24 mg/l i III próba- 0,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W tym samym dniu zostało zatrzymane obwinionemu prawo jazdy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień obwinionego J. K. (2) k . 16-17, 39, 40, 40v

- zeznań świadka G. D. k . 13-14 , 18-19, 40

zeznań świadka P. K. k. 40-40v

-protokołu badania stanu trzeźwości k. 5,

- mapki obrazującej ulice na osiedli (...) w I. k . 29

- notatki urzędowej funkcjonariusza policji k. 4.

Sąd zważył, co następuje :

Niewiarygodne były wyjaśnienia obwinionego J. K. (2) (k . 16-17, 39, 40, 40v), który zarówno w postępowaniu wyjaśniającym, jak i postępowaniu sądowym nie przyznał się do kierowania pojazdem w stanie po użyciu alkoholu. Jego wyjaśnienia tej treści sprzeczne były z zebraniem przez Sąd i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w postaci zeznań funkcjonariuszy policji G. D. i P. K..

Z jasnych, logicznych i konsekwentnych zeznań świadków funkcjonariuszy policji G. D. (k . 13-14 , 18-19, 40) i P. K. (k. 40-40v) jasno wynika, że oczekiwali na obwinionego w pobliżu jego miejsca zamieszkania, kiedy to zauważyli, że pojazd obwinionego wjeżdżając w ulicę skręcił nagle w lewo, w związku z czym za nim pojechali. Oboje jasno też potwierdzili, że kiedy ruszyli za tym pojazdem, mieli go cały czas w zasięgu wzroku, pojazd jechał ul. (...), kiedy to zatrzymał się przy ul. (...) w I.. Potwierdzili też kategorycznie, że nikogo innego w tym pojeździe nie było, za kierownicą siedział obwiniony K., który jak wykazało badanie był w stanie po użyciu alkoholu.

Sąd uznał za wiarygodne, przekonujące i szczere zeznania ww. funkcjonariuszy Policji co do przebiegu zdarzenia i podejmowanych przez nich na miejscu zdarzenia czynności. Zeznania świadków korespondowały nadto z treścią zawartych w aktach sprawy dokumentów w postaci sporządzonej przez świadka D. notatki urzędowej oraz protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, które Sąd uznał za autentyczne i niebudzące wątpliwości. W konsekwencji Sąd uznał, iż zeznania ww. świadków mogą stanowić stabilną i pewną podstawę dla dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Świadczenie ci nie mieli żadnego interesu w tym by bezpodstawnie obciążyć obwinionego .

Wiarygodne były wyjaśnienia obwinionego w części, w której nie kwestionował, że w momencie zatrzymania go przez funkcjonariuszy policji był w stanie po użyciu alkoholu gdyż wcześniej w barze wypił jedno piwo albowiem przedmiotowy stan po użyciu alkoholu potwierdził wynik badania przy użyciu alkometru.

Obwiniony natomiast nie przyznając się do popełnienia zarzucanego czynu, przy braku kwestionowania faktu spożywania alkoholu, twierdził, że z baru (...) do osiedla (...) jego pojazd prowadził znajomy, który wysiadł przy ul. (...). Po tym jak osoba ta wysiadła miał podjechać patrol policji, a on stał wtedy na zewnątrz pojazdu. Wyjaśnienia obwinionego tej treści pozostają w sprzeczności z wyżej opisanymi, uznanymi za wiarygodne zeznaniami funkcjonariuszy policji, którzy stanowczo potwierdzili, że po tym jak zobaczyli pojazd obwinionego, jechali za nim i cały czas mieli ten pojazd w zasięgu wzroku. Stanowczo zaprzeczyli aby pojazdem tym kierowała inna osoba. Potwierdzili, że pojazdem kierował obwiniony, który zatrzymał się przy ul. (...). Z pewnością więc obwiniony prowadził pojazd na ul. (...) w I., a prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu wnioskiem o ukaranie dotyczy kierowania przez niego pojazdem na tej właśnie ulicy.

Tym samym wyjaśnienia obwinionego, w których twierdził, że to nie on lecz jego znajomy prowadził wówczas ten pojazd, uznane zostały przez Sąd za niewiarygodne. Stanowią one zdaniem Sądu przyjętą przez niego linię obrony, zmierzająca do uniknięcia odpowiedzialności w sprawie o wykroczenie. O niewiarygodności jego wyjaśnień w tym zakresie świadczy też zdaniem Sądu okoliczność, że obwiniony nie wskazał osoby, która miała go wówczas przewozić jego pojazdem. Twierdził, że nie zna żadnych danych tej osoby, nie zna jego danych osobowych, nie wie gdzie mieszka ani pracuje, nazywając jednocześnie osobę tą znajomym.

Brak było podstaw do kwestionowania autentyczności i treści pozostałych dowodów dokumentowych zgromadzonych w niniejszej sprawie. Za wiarygodne Sąd uznał te dowody z dokumentów, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty działające w zakresie swoich kompetencji, w szczególności protokół badania stanu trzeźwości oraz notatkę urzędową.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym oraz wobec przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego Sąd uznał, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 kw. Tym samym uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu 12 września 2016 roku około godziny 21.30 w I. na ul. (...) na drodze publicznej prowadził pojazd marki R. o nr rej. (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał winę obwinionego za udowodnioną i nie budzącą wątpliwości. Obwiniony nie znajdował się w sytuacji przymusowej, miał możliwość wyboru sposobu zachowania. Brak jest okoliczności wyłączających winę obwinionego. Sprawca wprawił się w stan po użyciu alkoholu, a następnie wsiadł za kierownicę. Obwiniony podjął decyzję, że prowadzić będzie pojazd i musiał mieć świadomość, że stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Nie sposób pominąć faktu wiedzy obwinionego, że nie powinien on prowadzić pojazdu w stanie po użyciu alkoholu. Obwiniony mógł przewidzieć skutki swego działania. Wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego przesądza o jego karygodności. Przy analizowaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd stosował dyrektywy art. 47 § 6 kw bacząc w szczególności na rodzaj i charakter naruszonych dóbr, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywację sprawcy, jak również postać zamiaru oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd podzielił w pełni kwalifikację czynu przyjętą przez oskarżyciela publicznego. Art. 87 § 1 kw stanowi, że kto, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych. Ponieważ obwiniony w dniu 12 września 2016 roku kierował samochodem osobowym marki , oczywistym jest, że poruszał się pojazdem mechanicznym, którym w świetle powszechnie akceptowanego stanowiska Sądu Najwyższego (m.in. wyrok z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92) jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem. Obwiniony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny po drodze, gdzie ruch lądowy się faktycznie odbywa.

Zgodnie z treścią art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1992 r.

o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:

stężenia we krwi od 0,2 ‰ do 0,5 ‰ alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Okoliczność, iż obwiniony prowadził wówczas pojazd będąc w stanie po użyciu alkoholu potwierdziło badanie urządzeniem elektronicznym. Miał wówczas: I próba 0,25 mg/l, II próba- 0,24 mg/l i III próba- 0,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Za popełnione wykroczenie Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny

w wysokości 500 zł. Orzekając karę w takiej wysokości Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności wskazane w art. 33 kw. Na wymiar kary za popełniony przez obwinionego czyn wpłynął zarówno stopień zawinienia, stopień ujemnej zawartości bezprawia, jak również indywidualne cechy sprawcy. Wymierzając powyższą karę Sąd miał na uwadze, że porządek

i bezpieczeństwo na drogach w poważnym stopniu zależą od stosowania właściwej represji, która – uwzględniając rodzaj i wagę naruszonych zasad bezpieczeństwa ruchu, postać i stopień winy oraz nasilenie tej kategorii przestępstw – powinna stanowić jeden z istotnych elementów zwalczania oraz zapobiegania tej kategorii przestępstw. Należy zwrócić w tym miejscu uwagę na to iż dobrem chronionym przez

art. 87 § 1 kw jest bezpieczeństwo w komunikacji (w niniejszej sprawie w ruchu lądowym), które zawsze może być zagrożone przez sprawcę prowadzącego pojazd w stanie po użyciu alkoholu.

W ocenie Sądu, orzeczona grzywna nie jest wysoka, jednak będzie stanowić dolegliwość dla obwinionego, wpływającą na jego postępowanie w przyszłości. Jest przy tym adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy. Zdaniem Sądu, orzeczona kara spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także cele prewencji ogólnej przyczyniając się m.in. do zwiększenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Ponieważ obwiniony prowadził pojazd mechaniczny w stanie po użyciu alkoholu należało, stosownie do przepisu art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw, obligatoryjnie orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat (art. 29 § 1 kw). Sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których prowadzenia uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 10 miesięcy. Wymiar orzeczonego środka karnego Sąd ustalił oceniając stopień winy obwinionego, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, stan obwinionego po użyciu alkoholu oraz biorąc pod uwagę względy prewencji indywidualnej

i ogólnej. Obwiniony swoim zachowaniem okazał lekceważący stosunek do podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Prowadząc pojazd mechaniczny w stanie po użyciu alkoholu stwarzał niebezpieczeństwo w ruchu.

Należy podnieść, że badania psychofizyczne wskazują, iż już małe dawki alkoholu oraz niewielkie jego stężenie w organizmie człowieka, mimo zróżnicowanej reakcji poszczególnych osób na alkohol, wywołują istotne zakłócenia czynności mózgu, w szczególności upośledzają sprawność wyższych czynności nerwowych. Jest zrozumiałe, że jakikolwiek stopień stanu po użyciu alkoholu za kierownicą pojazdu świadczy już zdecydowanie ujemnie o poczuciu odpowiedzialności danego kierowcy. Sprawcy skłonni do prowadzenia pojazdu w stanie po użyciu alkoholu skłonni są także lekceważyć inne reguły bezpieczeństwa. Z powyższych względów Sąd doszedł do przekonania, iż orzeczenie środka karnego w wymiarze 10 miesięcy jest adekwatne do stopnia zawinienia i postawy sprawcy.

Jednocześnie, na podstawie przepisu art. 29 § 4 kk Sąd zaliczył obwinionemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12 września 2016 roku.

Na podstawie art. 119 kpsw, art. 118 § 1 i 3 kpsw w związku z art. 624 §1 kpk Sąd zwolnił obwinionego od uiszczania kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa. Obwiniony nie osiąga dochodów, ma jest na utrzymaniu rodziców,

więc w obliczu orzeczonej kary grzywny, poniesienie dodatkowo kosztów postępowania stanowiłoby dla obwinionego nadmierne obciążenie finansowe.

SSR Magdalena Buda-Chmielewska

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
2. przedłożyć za 14 dni od dnia doręczenia lub z apelacją.

SSR Magdalena Buda-Chmielewska